

ਖੇਡ ਸੰਸਾਰ

ਜਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੌਹਲ
(ਜੰਡਿਆਲਾ ਮੰਝਕੀ)

ਸਮੁਰਾਏ ਜੰਡਿਆਲਾ ਨੇ ਲਸਾੜਾ ਨੂੰ ਦਰੜ ਕੇ ਕੀਤਾ 4 ਦਿਨਾਂ ਹਾਕੀ ਕੱਪ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ

ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਹਿਟਲਰ ਵੀ ਸੀ ਭਾਰਤੀ ਹਾਕੀ ਦਾ ਕਾਇਲ - ਕਿਰਨਬਾਲਾ

ਭਾਰਤੀ ਹਾਕੀ ਦੇ ਗੌਰਵਮਈ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹਾਕੀ ਦੇ ਮਿਆਰ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ 16 ਸਾਲਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਾਕੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਰਵਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਇਸੇ ਕੜੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੀਤੇ ਦਿਨੀਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀ. ਸੈ. ਸਕੂਲ ਸਮੁਰਾਏ ਜੰਡਿਆਲਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗਰਾਊਂਡਾਂ ਵਿੱਚ 4 ਦਿਨਾਂ ਅੰਡਰ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਾਕੀ ਦੇ ਦਿਲਕਸ਼ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਰਵਾਏ ਗਏ। ਅਜੋਕੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦਾ ਬੁਖਾਰ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਹਾਕੀ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਵੱਲ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜੱਦੋਜਹਿਦ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਕ੍ਰਿਕਟ ਵੱਲੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਹਾਕੀ ਵੱਲ ਦੁਆਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਸਮੁਰਾਏ ਜੰਡਿਆਲਾ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲੇ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਹਾਕੀ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਸਮੁਰਾਏ ਜੰਡਿਆਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀ. ਸੈ. ਸਕੂਲ ਦੀ ਟੀਮ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਫਾਈਨਲ 'ਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਲਸਾੜਾ ਨਾਲ ਹੋਏ ਫੱਸਵੇਂ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਸਮੁਰਾਏ ਜੰਡਿਆਲਾ ਦੀ ਟੀਮ ਕਰੜੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਦੋ ਮੁਕਾਬਲੇ ਪੰਜ ਗੋਲਾਂ ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾ ਕੇ ਇਸ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ

ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਕਿਰਨ ਬਾਲਾ ਸਮੇਤ ਸਕੂਲ ਸਟਾਫ਼ ਤੇ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। (ਫੋਟੋ-ਬਲਜੀਤ ਗੱਠੂ)

ਹਾਕੀ ਕੱਪ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਖੇਡ ਮੇਲੇ ਦਾ ਆਰੰਭ ਇਸ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਾਝੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਕਿਰਨ ਬਾਲਾ ਵੱਲੋਂ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਏਗੀਆ ਮੈਨੇਜਰ ਆਰ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਸਮੇਤ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਨੇ ਸਾਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨ ਮੰਚ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਰਨਬਾਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਹਾਕੀ ਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਰਹੂਮ ਧਿਆਨ ਚੰਦ ਵੇਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਲਕ ਭਾਰਤੀ ਹਾਕੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ

ਸਕਦਾ। ਧਿਆਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਹਾਕੀ ਦਾ ਜਾਦੂਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਧਿਆਨ ਚੰਦ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਟੀਮ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿੱਤਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਮੁਲਕ ਦੇ ਕੋਚ ਧਿਆਨ ਚੰਦ ਦੀ ਹਾਕੀ ਤੱਕ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਸਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 1944 ਦੀ ਓਲੰਪਿਕ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਹਾਕੀ ਦੇ ਜੌਹਰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਰਮਨ ਦਾ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਹਿਟਲਰ ਏਨਾ ਕਾਇਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹਾਕੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹਾਕੀ ਦੇ ਮਿਆਰ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਉਪਰਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼

ਦੀ ਹਾਕੀ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਸਰਦਾਰੀ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਵੇਗੀ।

ਇਸ ਮੌਕੇ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਖੇਡ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਖਿੱਚਵੇਂ ਇਨਾਮ ਵੀ ਤਕਸੀਮ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਾਸਟਰ ਹਰਨੇਕ ਸਿੰਘ, ਡੀ. ਪੀ. ਹਰਮੇਸ਼ ਲਾਲ, ਸ਼ਰਨਜੀਤ ਕੌਰ, ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਵੀਰ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰੀ ਵਿਦਿਆ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਕੂਲ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਡੀ. ਸੀ. ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਇਹ ਹਾਕੀ ਕੱਪ ਨਿਵੇਕਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਗਿਆ।

41 ਸਫੇ ਦੀ ਬਾਕੀ

-"ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਤਾਂ ਭਾਈ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਸਾਲ ਦੀ..! ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਹ ਕਿੱਲਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਾਲ ਦਾ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਨਾਲੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਖੇਤੀ ਤੁਰਿਆ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦੇ, ਸੱਪਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰੀਆਂ ਮਿੱਧਦਾ..!" ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਤ ਜੀ ਵੀ ਹਿੱਲ ਗਏ। ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਚੇਲੇ ਵੀ ਭਮੱਤਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਸਾਲ ਦਾ ਤਿੰਨ ਲੱਖ, ਉੱਕਾ ਪੁੱਕਾ!

ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੇ ਦੁਪਿਹਰ ਤੱਕ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਸਕੀਮਾਂ ਦੱਸਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਦੇ ਵੀ ਰਹੇ।

ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ!

-"ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਚੱਲਦੇ ਆਂ ਮਹਾਂਪੁਰਜ਼ੋ..! ਪਰਸੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਫ਼ੇਰ ਦਰਸਣ ਕਰਾਂਗੇ!"

-"ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਭਾਈ..!"

-"ਆਹ ਸੰਤ ਜੀ ਨਿੱਕੀ ਜੀ ਭੇਟਾ ਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ..!" ਉਹਨਾਂ 'ਚੋਂ ਇਕ ਨਖ਼ਰੇ ਜਿਹੇ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਨੇ ਸੰਤ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਝੋਲਾ ਜਿਹਾ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਝੋਲਾ ਰੱਖਦੀ ਬੀਬੀ ਦੀਆਂ ਜੁਆਨ ਛਾਤੀਆਂ ਨੇ ਗਿੱਧਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬੀ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਮੋਤੀ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਚਮਕੀ। ਉਸ ਦਾ ਸੰਗਮਰਮਰ ਵਰਗਾ ਤਰਾਸਿਆ ਸਰੀਰ ਕਾਲਜਾ ਕੱਢਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਸਤ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਕਾਤਲ ਨਜ਼ਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਦੰਦਲ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ!

ਜਦ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਝੋਲੇ ਅੰਦਰ ਮੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਾਤਮਾਂ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਵਾਲੇ ਨੋਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਗੁੱਟੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆਂ।

-"ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਈ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ..? ਕਾਹਨੂੰ ਐਵੇਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਓ..?" ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਫ਼ਰਮਾਇਆ।

-"ਸੰਤ ਜੀ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਛ ਬੋਝੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਾਲ਼ ਈ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਐ..! ਤੁਸੀਂ ਇਹਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਾ ਆਖੋ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਬੋਝਾ ਈ ਪ੍ਰਤਾਪ

ਐ..! ਅਜੇ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬੋਝੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਸਦਕਾ ਕੀ ਕੁਛ ਅਸੀਂ ਪਾਉਣੈ..?" ਬੀਬੀ ਫਿਰ ਬੋਲੀ।

-"ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਹੋਏ ਵਿਚੋਂ ਈ ਤਿਲ ਫੁੱਲ ਕੱਢ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਦੇ ਐਂ ਬਾਬਾ ਜੀ..!" ਦੂਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

-"ਬੋਝੀ ਮਰਜ਼ੀ ਐ ਭਾਈ..! ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਐ..! ਨਾਲੇ ਸਾਰਾ ਕੁਛ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਈ ਐ, ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਐਥੇ ਹਲ ਵਾਹੁੰਦੇ ਐ..?" ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਝੋਲਾ ਧੂਹ ਕੇ ਨੇੜੇ ਕਰ ਲਿਆ।

-"ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੁਣ ਕੀ ਹੁਕਮ ਐ..? ਜਾਈਏ..? ਇਜਾਜ਼ਤ ਐ ਸਾਨੂੰ..?" ਬੀਬੀ ਨੇ ਫਿਰ ਤਿਰਛੀ ਨਜ਼ਰ ਸੁੱਟਦਿਆਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਇਕ ਅਦਾ 'ਘਾਇਲ' ਕਰਦੀ ਸੀ।

-"ਸਾਡਾ ਮਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੀਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤੋਰਨ ਨੂੰ..! ਪਰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦੇ ਨੇ ਕੰਮ ਕਾਰ ਵੀ ਤਾਂ ਕਰਨੇ ਈ ਹੁੰਦੇ ਨੇ..! ਜਾਓ..! ਗੁਰੂ ਰਾਖਾ..!"

ਉਹ ਤੁਰ ਗਏ।

ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਝੋਲਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਸੀ।

ਸੰਤ ਜੀ ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ 'ਬਲਿਹਾਰੇ' ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।

-"ਮਹਾਂਪੁਰਖੇ ਇਕ ਬਚਨ ਕਰ ਲਵਾਂ..?" ਇਕ ਚੇਲੇ ਨੇ ਬੜੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ਼ ਸੰਤ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

-"ਦੱਸ ਭਾਈ..? ਚਾਹੇ ਦਸ ਕਰ..!" ਸੰਤ ਜੀ ਅੱਜ ਬਾਗੋਬਾਗ ਸਨ।

-"ਇਹ ਕਨੇਡੇ ਆਲੇ ਸੱਠ ਬੰਦੇ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਣ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਐ..! ਜੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਤ ਸਿਉਂ ਨੂੰ ਨਾਲ਼ ਲਿਜਾਣਾ ਮੰਨ ਲੈਣ, ਸਾਰਾ ਖਲਣਾ ਈ ਤਰ ਜਾਉ..! ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਤ ਜਿਹੀ ਪਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਚਿੱਠੇ ਈ ਤਰ ਜਾਣ..! ਨਹੀਂ

ਤਾਂ ਜੀ ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੱਕਲੇ ਦਾ ਦਾਗ ਈ ਬਬੇਰਾ ਹੁੰਦੈ..! ਜੇ ਉਹ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਖ਼ਰਚਾ ਬਰਚਾ ਮੰਗਦੇ ਐ, ਉਹ ਜਾਣੇ, ਉਹ ਵੀ ਕੌੜਾ ਘੁੱਟ ਭਰਲਾਂਗੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖੋ! ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਐ..! ਬੋਝੀ ਤਾਂ ਮਾੜੀ ਜੀ ਜੁਬਾਨ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਦੇਰ ਐ, ਅਗਲੇ ਫੱਟ ਹਾਂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਕੱਢ ਦਿਓ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂ ਗਾਰ 'ਚੋਂ..! ਸਾਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਗੁਣ ਨਾ ਭੁਲਾਈਏ..! ਖੱਟ ਲਓ ਪੁੰਨ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ..!" ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਬੜਾ ਲਿਫ਼ ਕੇ ਆਖਿਆ।

-"ਕਰ ਲੈਨੇ ਆਂ ਗੱਲ ਮਲਾਗਰ ਸਿਆਂ..! ਬੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਸਾਧੂ ਈ ਲੱਗਦੇ ਐ..! ਕੋਈ ਮੜਕ ਛੜਕ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ 'ਚ..! ਫੱਕਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੰਦੇ ਈ ਐ..! ਦੇਖ ਲੈ ਕਿਧਰੇ ਮਾਰ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰਲੀ ਕਾਰ ਦੇ ਗਏ, ਕਿਧਰੇ ਅੱਜ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਸਿੱਟ ਗਏ ਬਿਨਾ ਗੱਲੋਂ..! ਨਹੀਂ ਲੋਕ ਪੰਜ ਰੁਪਈਏ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਸਾਧ ਵੱਲ ਝਾਕੀ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਰਸੀਦ ਕੱਟ ਕੇ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਐ..!"

-"ਇਹ ਤਾਂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੀਂ ਸਤਜੁਗੀ ਲੱਗਦੇ ਐ..! ਰੱਬ ਦੇ ਬੰਦੇ..!" ਮਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਹਾਂਸੀ ਭਰੀ।

-"ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਰੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਿੰਧੀ..! ਕਰੋ ਕਿਰਪਾ..! ਆਪਣਾ ਲਾਣਾ ਤਰ ਜਾਉ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੰਗ ਭੁੱਖ ਈ ਦੇਖੀ ਐ..! ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਬੋਝੇ ਜਿੰਦਗੀ ਭਰ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂਗੇ ਜੀ..!" ਉਸ ਨੇ ਸਿੰਧੀ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਕੀਤੀ।

ਤੀਜਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ।

ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੜੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ਼ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅੱਜ ਚੇਲਾ ਸੰਤ ਜੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕਾਹਲਾ ਸੀ। ਪਰ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਭਾਗੀਂ ਛਿੱਕੂ ਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਸ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਡੀਕ ਦੇ ਪਲ ਲੰਬੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ!

ਹੁਣ ਡੇਰੇ ਦੇ ਹਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਆਮ ਸੰਗਤ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ।

ਦੁਪਿਹਰ ਵਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦ ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਪਧਾਰੀ ਤਾਂ ਚੇਲਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਘੋਖਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਚੇਲਾ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਤ ਜੀ ਦੀ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰੀਂ ਆਪ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਸੰਤ ਜੀ ਦੀ ਸਰਧਾਲੂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਸੰਤ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸੀ। ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਤਾਂ ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਬਾਰੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰੇ ਚੇਲੇ ਦੀ ਤੁਤੀ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਗਾਰਖ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਕਿਸ ਨੇ ਸੁਣਨਾ ਸੀ..? ਉਹ ਫ਼ਾਸਿਆ ਫ਼ਾਸਿਆ ਸੰਤ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਦਾ ਆਪ ਹੀ ਪੁੱਛ ਲੈਂਦਾ!

-"ਸਮੁੰਦਰ ਛਕੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰਿਓ..!" ਅੰਤ ਬੇਵੱਸ ਹੋਏ ਚੇਲੇ ਨੇ ਆਖ ਹੀ ਦਿੱਤਾ।

-"ਭੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਈ ਛਕਾਂਗੇ ਮਲਾਗਰ ਸਿਆਂ..! ਐਥੇ ਕਿਉਂ..? ਇਹ ਸੰਗਤ ਆਪਣੀ ਅਤੀ ਪਿਆਰੀ ਸੰਗਤ ਐ ਭਾਈ..! ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹਿੱਕ ਦੇ ਵਾਲ ਐ..! ਚਲੋ, ਅੰਦਰ ਚੱਲੋ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰਿਓ..! ਨਾਲੇ ਚਾਰ ਬਚਨ ਵੀ ਸਾਝੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ! ਐਥੇ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਐ, ਐਥੇ ਸੰਗਤ ਨੇ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣੇ..!" ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਾਰੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ।

-"ਸੰਤ ਜੀ, ਹੋਰ ਸੁਣਾਓ ਸਿਹਤਾਂ ਕਿੱਦਾਂ ਨੇ..?" ਕੈਨੇਡਾ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਨੇ ਸੁਭਾਇਕੀ ਹੀ ਰਵਾਇਤੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਚਲਾਈ।